

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

ÚSTAV PAMÄTI NÁRODA PODATEĽŇA	
Došlo:	- 9 MAR. 2007 07/1076
Číslo:	Jk/2007/00166
Prílohy:	Vybavuje:

Okresný súd Bratislava II, v Bratislave, v konaní pred sudcom JUDr. Ivanou Štíftovou, v právnej veci navrhovateľa: **Tibor Borský**, Socháňova 4, Bratislava, zastúpeného: JUDr. Jánom Čarnogurským, advokátom, Dostojevského rad 1, Bratislava, proti odporcovi: **v I. rade: Ústav pamäti národa**, Nám. SNP 28, Bratislava, **v II. rade: Slovenská republika** zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o ochranu osobnosti, dňa 26.1.2007, takto

r o z h o d o l :

U r č u j e, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej štátnej bezpečnosti ako jej agent.

Odporca v I. rade je *p o v i n n ý* zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca v I. rade je *p o v i n n ý* zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania, 10.668,-Sk, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, JUDr. Jána Čarnogurského, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku návrh *z a m i e t a*.

Proti odporcovi v II. rade návrh *z a m i e t a*.

Odporcovi v II. rade sa náhrada trov konania *n e p r i z n á v a*.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom podaným na tunajšom súde dňa 5.5.2005, špecifikovaným na pojednávaní súdu dňa 16.11.2005 domáhal určenia, že je neoprávnené evidovaný v registračných protokoloch bývalej štátnej bezpečnosti ako jej agent. Ďalej žiadal, aby súd určil že vedome nespolupracoval s bývalou štátnou bezpečnosťou ako jej tajný spolupracovník a zaviazal odporcu v I. rade zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke do 3 dní a v registračnom protokole pri mene uviesť poznámku o súdnom rozhodnutí.

Návrh odôvodnil tým, že odporca v I. rade uverejnil zoznam spolupracovníkov bývalej štátnej bezpečnosti bývalého Západoslovenského kraja a Bratislavy, v ktorom je uvedený ako agent pod registračným 16527 s krycím menom "Reportér". Ako agent je vedený od apríla 1975 do mája 1976. Svoju registráciu považuje za neoprávnenú a neodôvodnenú, pretože spolupráce s bývalou štátnou bezpečnosťou sa nedopustil.

Po ukončení štúdia, koncom roku 1968 nastúpil do zamestnania v redakcii "Svet" ako fotoreportér. Popri tomto zamestnaní spolupracoval ako výtvarník s rôznymi organizáciami a vydavateľstvami. Jedno z tých vydavateľstiev pravidelne organizovalo autobusové zájazdy na knižný veľtrh do Frankfurtu (NSR). V r. 1974 sa takéhoto zájazdu zúčastnil so svojim kamarátom a spolužiakom, kameramanom Dodom Šimončičom. Cestou na veľtrh prespali v Mníchove a večer keď sa ubytovali, Šimončič telefonicky zavolať svojmu bratrancovi a ich spoločnému spolužiakovi z FAMU Igorovi Lutherovi, ktorý sa v tej dobe nachádzal v Mníchove, aby pre nich prišiel a išli si sadnúť "na kus reči". Igor Luther bol svetoznámy kameraman a v tom čase filmoval v Mníchove, kde vycestoval legálne a mal povolenie tam filmovať.

Asi mesiac po návrate zo zmienenej zájazdu mal telefonát domov, kde ho nejaký muž, ktorý sa predstavil ako pracovník ŠtB žiadal, aby ich navštívil na "Februárke", pričom uviedol deň aj hodinu návštevy. Vtedy to bral relatívne kľudne, pretože bolo bežné, že keď sa niekto vrátil z pobytu na "západe", "eštebáci" si ho predvolali na pohovor. Predvolanie prebehlo hladko, pretože otázky sa týkali toho, či sa stretol on alebo niekto iný zo zájazdu s nejakými emigrantami. Keďže odpovedal nie, mohol ísť domov.

Po pár mesiacoch na to si ho v redakcii zavolať k sebe šéfredaktor a spýtal sa ho, či mal v Nemecku nejaký problém, ukázal na stôl, kde mal zvesený telefón s tým, že sa o ňom informuje "vnútro". V telefóne sa ozval nejaký muž, povedal, že je z ŠtB a oznámil mu, že si s ním chce vydiskutovať nejaké veci, či sa môžu večer stretnúť v kaviarni. Navrhovateľ mu oznámil, že jeho žena je v pokročilom štádiu tehotenstva, má skúšku na vysokej škole, že večer musí byť doma. Na to mu ten muž odpovedal, že to nebude dlho trvať, že sa stretnú v kaviarni "ZORA", ktorá sa nachádzala v blízkosti ich bytu. V podvečer v dohodnutú hodinu sa postavil pred vchod kaviarne a čakal. Prišli dvaja muži, ktorí ho oslovili, usadili sa v kaviarni a jeden z nich mu začal vyčítať, že zatajil stretnutie s emigrantami počas pobytu v Nemecku, zatajil, že sa stretol s Lutherom. Navrhovateľ reagoval tak, že Luther v Nemecku filmuje s povolením orgánov a až vtedy sa dozvedel, že Luther mal povolenie iba na dobu určitú, ktorú už dávno prekročil a v súčasnosti je vedený ako emigrant. Ďalšia debata sa viedla stále okolo toho, s akými emigrantami sa spolu s Lutherom ešte stretli, pričom navrhovateľ im vysvetľoval, že s Lutherom sa bavili iba o filme a potom išli spolu do kina na premiéru jeho filmu "Plechový bubínek".

Vo zväzkoch je taktiež uvedené aj meno Vojtech Horváth, ktorý je taktiež jeho a Lutherov kamarát a spolužiak a emigroval do NSR v roku 1968. Keďže s ním neudržiaval žiaden kontakt a nevedel čo s ním je, spýtal sa Luthera, či o ňom niečo vie. Na to Luther zastal pri nejakom dome a ukázal mu, že tam pracoval Horváth, že firma skrachovala a že

odvtedy je Horváth nezvestný. To je všetko, čo uviedol pri stretnutí s ŠtB. Žiadne iné stretnutia s pracovníkmi ŠtB neboli, nebolo mu pridelené žiadne telefónne číslo ani žiadne heslo na styk. Ďalšie mená uvedené vo zväzku nepozná. Na pravde sa nezakladá ani to, že po stretnutí v kaviarni "ZORA" odišli autom do Rače, do nejakej Gazdovskej vinárne, ako sa uvádza vo zväzkoch.

Za zmienku stojí napr. to, že navrhovateľovými najbližšími kamarátmi a spolupracovníkmi boli podstatne zaujímavejšie osobnosti spoločenského života ako napr. Ivan Štípala, Maroš Hrivňák, Juraj Jakubisko, ktorí nie sú uvedení vo zväzku, napriek tomu, že boli evidovaní ako "rozvracači republiky".

V dobe normalizácie začal mať problémy, príchodom nového šéfredaktora sa zmenil názov časopisu na "Svet socializmu". Nakoľko odmietal vstúpiť do KSC v roku 1975 bol v rámci vydavateľstva preradený do redakcie časopisu "Populár", kde mal o 2/3 nižší plat, hoci bol na Slovensku jediným odborne vysokoškolsky vzdelaným fotografom. Keďže príslušníci ŠtB dodatočne zistili, že nie je oddaný socializmu tak, ako to napísali v úvode jeho zväzku, vymysleli si zámienku, že neočakávane ochorel na TBC v dôsledku čoho sa mal nachádzať viac ako pol roka na liečení v Tatrách, aby mohol byť vyškrtnutý z evidencie. Navrhovateľ však nikdy nebol chorý na TBC a o tomto nie je zmienka ani v jeho zdravotnej dokumentácii. Navyše, jeho fotografie boli uverejnené v každom čísle časopisu Svet socializmu a nadväzne v časopise Populár. Ak by bol na liečení, nutne by musela vzniknúť absencia jeho fotografií buď v jednom alebo druhom časopise, čo sa však nestalo.

Za zásah do osobnostných práv navrhovateľa sú zodpovední ako odporca v I. rade, tak aj odporca v II. rade, nakoľko odporca v I. rade v súčasnosti spravuje archívny materiál bývalej štátnej bezpečnosti, pričom do zoznamu spolupracovníkov bývalej štátnej bezpečnosti navrhovateľa neoprávnene uviedla bývalá štátna bezpečnosť ako organizačná zložka Federálneho ministerstva vnútra ČSSR, odporca v II. rade sa stal jej právnym nástupcom, pričom právomoc v oblasti vnútornej bezpečnosti a správy má Ministerstvo vnútra SR.

Uvedenie navrhovateľa v zozname spolupracovníkov bývalej štátnej bezpečnosti a jeho uverejnenie na internetovej stránke odporcu v I. rade poškodzuje občiansku česť navrhovateľa, jeho dobrú povesť, ľudskú dôstojnosť a navrhovateľ sa na každom kroku musí hájiť a donekonečna vysvetľovať celú záležitosť.

Odporca v I. rade návrh žiadal zamietnuť s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal neoprávnený zásah do jeho osobnostnej sféry chránenej ust. § 11 Obč. zák., žalobný petit je nevykonateľný, pretože zákon č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ustavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pamäti národa) nepozná termín "vedomá spolupráca s bývalou štátnou bezpečnosťou ako jej tajný spolupracovník".

Odporca v II. rade návrh žiadal zamietnuť s poukazom na nedostatok pasívnej legitimácie v konaní, nakoľko bývalá štátna bezpečnosť ako zložka Zboru národnej bezpečnosti bola zriadená Federálnym ministerstvom vnútra ČSSR a na jej činnosť nemalo Ministerstvo vnútra SSR žiaden vplyv. Ministerstvo vnútra SR nie je právnym nástupcom bývalej štátnej bezpečnosti. Nedostatok pasívnej legitimácie odporcu v II. rade preukazuje i uznesenie NS SR sp. zn. 1 Co 34/1995, podľa ktorého v prípade materiálov, tvorcami ktorých boli útvary v pôsobnosti bývalého Federálneho Ministerstva vnútra ČSSR, je pasívne legitimovaný ten orgán Slovenskej republiky, ktorý archívny materiál bývalej Štátnej bezpečnosti spravuje a má možnosť tento archívny materiál využívať.

Súd vykonal dokazovanie výpoveďou navrhovateľa, prednesom jeho právneho zástupcu a poverených zástupcov odporcov, výpoveďou svedka Jozefa Obucha, oboznámil sa listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav veci:

Zo zachovaných zväzkov bývalej štátnej bezpečnosti vyplýva, že navrhovateľ bol od 25.4.1975 do 28.5.1976 vedený v zozname jej spolupracovníkov pod registračným číslom 16527 ako agent s krycím menom "REPORTÉR". Zväzok navrhovateľa bol založený 15.1.1975, pôvodne obsahoval 51 listov, z toho sa zachovalo 17 listov.

Právny zástupca navrhovateľa zotrvajúc na podanom návrhu, poukázal na skutočnosť, že v prípade agenta Smernica bývalého federálneho Ministerstva vnútra zdôrazňuje vedomosť a ochotu spolupráce. Pokiaľ ide o formu, bolo na zvážení kandidáta, či záväzok podpíše alebo nie. Navrhovateľ nebol ochotný s bývalou Štátnou bezpečnosťou spolupracovať, v zachovaných zväzkoch sa uvádza, že spolupráca s navrhovateľom bola ukončená, pretože bol chorý na TBC. Navrhovateľ však takouto chorobou nikdy netrpel, pričom sa nejedná o chorobu, ktorú by bolo možné utajiť. Navrhovateľ navyše v období, kedy mal byť podľa záznamov na liečení, publikoval v časopisoch fotografie. Je teda zrejmé, že materiály bývalej Štátnej bezpečnosti sú nepravdivé, nevierohodné a vyvrátené navrhovateľom založenými listinnými dôkazmi.

Pasívnu legitímáciu odporcu v I. rade navrhovateľ odvodzuje od ust. § 27 zákona o pamäti národa, podľa ktorého Ústav pamäti národa je poverený správou dokumentov bývalej štátnej bezpečnosti. Pasívna legitímácia odporcu v II. rade je daná tým, že navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný v zoznamoch bývalej štátnej bezpečnosti ako jej agent, pričom do týchto zoznamov ho zaviedol príslušník bývalej štátnej bezpečnosti v rozpore s vtedy platnými predpismi upravujúcimi činnosť štátnej bezpečnosti, ktorá bola podriadená bývalému Federálnemu ministerstvu vnútra ČSSR, ktoré by zodpovedalo za zásah do práv navrhovateľa. Právnym nástupcom bývalej ČSSR sa stala ČSFR, rozdelením ČSFR sa jej právnym nástupcom stala Slovenská republika. Na Slovenskú republiku prešli v celom rozsahu všetky práva a povinnosti bývalej ČSFR, pričom za vnútornú bezpečnosť v zmysle rozdelenia kompetencií zodpovedá Ministerstvo vnútra SR. Zodpovednosť za neoprávnený zásah je daný ako u odporcu v I., tak aj u odporcu v II. rade, spoločne a nerozdielne.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 38/96, je neoprávneným zásahom do osobnostných práv navrhovateľa už samotná evidencia v zväzkoch bývalej štátnej bezpečnosti a už len samotné evidovanie v týchto zväzkoch je zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby. Odopretie práva na súdnu ochranu iba s poukazom na skutočnosť, že Zákon o pamäti národa ukladá odporcovi v I. rade povinnosť zverejniť registre zväzkov a preto nemôže dôjsť k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, by bolo porušením práva navrhovateľa na súdnu ochranu.

Námietky odporcu v I. rade, že žalobný petit je nevykonateľný, pretože zákon o pamäti národa nepozná termín tajný spolupracovník neobstojí, nakoľko zákon neobsahuje definíciu pojmov, ktorými boli spolupracovníci bývalej ŠtB označovaní a definovanie týchto pojmov ani nebolo účelom zákona. Odporca v I. rade na svojej webovej stránke uvádza osoby evidované v zväzkoch ŠtB a to v mennom zozname s označením zaradenia do rôznych kategórií. Podľa vysvetliviek k registračným protokolom, ktoré odporca v I. rade uvádza na svojej webovej stránke, sú zväzky rezidenta, informátora, agenta, konšpiračného a prepožičaného bytu zväzkami tajných spolupracovníkov, pričom podľa § 2 písm. i) zákona o pamäti národa patria tieto osoby do skupiny "spolupracovník bezpečnostnej zložky". V menných zoznamoch registračných protokolov sú pritom tieto osoby zobrazené červenou farbou s vysvetlivkou, že sa jedná o vedomých spolupracovníkov.

Navrhovateľ zotrval na podanom návrhu pričom uviedol, že po stretnutí v kaviarni "ZORA" sa neuskutočnilo žiadne iné posedenie v Rači, ako je uvedené vo zväzku. S ľuďmi, s ktorými sa stretol v kaviarni sa už nikdy nestretol, žiadne informácie o emigrantoch im neposkytoval. Poukázal ďalej na to, že vo zväzku je uvedené všetko v budúcnosti, čo by sa dalo, čo by sa malo urobiť, nič nie je reálne, t.j. čo urobil, čo oznámil. V spise uvedené mená nepozná. Vie akurát kto bol Barabáš, pretože to bol filmár, avšak nikdy ho nevidel.

Zverejnenie jeho mena na internete mu bolo nepríjemné, a to najmä v tej súvislosti, že v '67-om sa vytvárala nová česká vlna, ktorá sa v tom roku stretla v Prahe za účelom spísania petície na vládu vtedajšej Československej republiky, ohľadne politického tlaku, ktorý bol vyvíjaný proti filmárom. Išlo o akýsi manifest. Nikto okrem tam prítomných o tomto zhromaždení nevedel a on ako jediný fotograf z bývalého Československa bol na toto zhromaždenie zavolaný. Bolo mu preto nepríjemné zverejnenie jeho mena ako spolupracovníka bývalej ŠtB a preto aj podal žalobu na ochranu osobnosti, pretože ľudia, ktorí boli na tomto stretnutí a dali mu takú dôveru, museli byť v šoku keď sa dozvedeli, že mal byť spolupracovníkom bývalej ŠtB. Navrhovateľ ďalej poukázal na rozpornosť tvrdení uvedených v dôvodovej správe (č.l. 22), podľa ktorej mal poskytovať v začiatkoch spolupráce niekoľko informatívnych správ, náhle však ochorel na TBC a viac ako pol roka mal byť na liečení v Tatrách. Po prepustení z liečenia mal prejsť do redakcie Populár, čím mal stratiť možnosti plnenia úloh, pre ktoré bol k spolupráci získaný. Poukázal na to, že do zväzku bol zaevidovaný v apríli 1975, od 1.10.1975 začal pracovať v redakcii Populár, to znamená, že 6 mesiacov predtým musel byť na liečení, preto nie je zrejmé, kedy vlastne s ŠtB spolupracoval.

Poverený zástupca odporcu v I. rade, zotrvajúc na písomnom vyjadrení k návrhu, namietajúc svoju pasívnu legitímáciu v konaní, poukázal na zák. o pamäti národa, podľa ktorého Ústav pamäti národa bol zriadený ako verejnoprávna ustanovizeň, ktorá nemá svojho právneho predchodcu, nie je ani inštitúciou, ktorá zastupuje štát. Zverejnením registračných protokolov si odporca v I. rade splnil iba svoju zákonnú povinnosť, nie je pôvodcom údajov v ňom uvedených. Taktiež poukázal na to, že v prejednávanej veci sa nejedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa, nakoľko zverejnenie registračných protokolov dovoľuje zákon s ohľadom na verejný záujem. Navrhovateľ taktiež ničím nepreukázal, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv chránených Obč. zák.

Samotné zakladanie zväzkov, vedenie registračných protokolov, bolo upravené smernicami vydanými v priebehu rokov 1954 - 1991 a viedli ich krajské správy ZNB. Tieto materiály boli registratúrnymi materiálmi až do roku 1990 a od roku 2002 sú materiálmi archívnymi. V čase, kedy odporca v I. rade prevzal zväzky bývalej ŠtB do svojho vlastníctva, sa tieto stali dokumentmi archívnymi a nakladanie s nimi sa riadi ako zákonom o pamäti národa, tak i zákonom o archívnictve. Podľa § 8 ods. 3 zákona o pamäti národa, registračné protokoly sú národným kultúrnym dedičstvom, sú to archívne dokumenty a nemajú povahu evidenčných systémov. Ústav pamäti národa registračné protokoly zverejňuje ako archívne dokumenty, na základe zákonnej licencie v súlade s Obč. zák.

Spôsob zakladania registračných protokolov bol upravený vtedy platnými právnymi predpismi, rozkazmi a inštrukciami a taktiež i smernicami pre prácu so spolupracovníkmi kontrarozvedky. Smernice upravujúce zakladanie zväzkov nevyžadovali písomný súhlas pre spoluprácu a na jednu úroveň bol postavený ako písomný, tak i ústny súhlas k spolupráci. Nerozhodoval o tom riadiaci orgán, ale samotný spolupracovník. Samotný zväzok bol evidovaný na základe písomnej žiadosti operatívneho pracovníka so súhlasom náčelníka. Zväzok navrhovateľa mal pôvodne 51 listov, po skartácii obsahuje už iba 17 listov. Zväzok navrhovateľa bol komisionálne uložený do archívu, pričom skartačná komisia rozhodla o vyradení tých dokumentov, ktoré nemali trvalú archívnu hodnotu. Zo zväzku však napokon

bolo vyradených celkovo 34 strán, pričom došlo zrejme k svojvoľnému zničeniu tohto materiálu zo strany operatívneho pracovníka Šajmíra.

Skutočnosť, že navrhovateľ spolupracoval s bývalou ŠtB a plnil určité konkrétne úlohy, preukazuje i materiál označený ako Návrh plnení komplexných opatrení k previerke TS "REDAKTOR", na osobu Štefan Rosival, ktorý bol získaný zo zložky založenej na Štefana Rosivala, kde je uvedené, že navrhovateľ, registrovaný pod krycím menom "REPORTÉR" mal plniť určité konkrétne úlohy - preveriť osobu Štefan Rosivala. Splnenie tejto úlohy vyplýva z pripojeného záznamu. Uvedený záznam sa nenachádza vo zväzku navrhovateľa z dôvodu, že k čiastočnej skartácii jeho zväzku došlo dňa 6.12.1989, čo preukazuje i zoznam dokumentov.

Poverený zástupca odporcu v II. rade, pridŕžiavajúc sa písomného vyjadrenia k návrhu, poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR nemá možnosť spravovať archívny materiál bývalej štátnej bezpečnosti. Slovenská republika má viacero orgánov, ktoré plnia úlohy na úseku bezpečnosti štátu. Takýmto orgánom je napr. aj Ministerstvo obrany SR. Ministerstvo vnútra SR neprevzalo úlohy bývalej štátnej bezpečnosti a ani nie je jej právnym nástupcom. Ak by Ministerstvo vnútra SR bolo považované za právneho nástupcu bývalej štátnej bezpečnosti, potom by sa muselo podieľať aj na činnosti vojenskej kontrarozviedky, ktorá bola jej súčasťou, avšak nepatrí do jeho pôsobnosti, ale je súčasťou Ministerstva obrany SR. Bývalá štátna bezpečnosť bola zložkou bývalého Federálneho ministerstva vnútra a neskôr bola začlenená do Federálnej bezpečnostnej služby. Po vzniku samostatnej SR jej činnosť mala prejsť na základe rozhodnutia Národnej rady na niektorý z orgánov SR, čo sa však nestalo. Odporca v II. rade preto nie je v spore pasívne legitimovaný.

Svedok Jozef Obuch, bývalý pracovník štátnej bezpečnosti, v roku 1975 zaradený na operatívnom odbore, hospodársky úsek, pôsobiaci ako náčelník oddelenia prvého odboru kontrarozviedky, 2. oddelenie, so zameraním na problematiku krajín Anglicka, Francúzska, štátov Beneluxu a býv. Juhoslávie, ktorý sa mal spolu s operatívnym pracovníkom por. Františkom Šajmírom dňa 5.4.1975 zúčastniť na "verbovke" navrhovateľa, ktorá sa mala uskutočniť v Rači v "Gazdovskej vinárni", vo svojej výpovedi uviedol, že nepozná žiadnu osobu, ktorá vystupovala pod tajným krycím menom "REPORTÉR" a nič mu nehovorí ani meno Tibor Borský. Nepamätá si, že by sa uskutočnilo nejaké stretnutie tak, ako je to uvedené v správe o priebehu verbovky zo dňa 9.4.1975. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že sa stávalo, že zväzky sa vytvárali v podstate "umelo", mnohokrát sa klamalo, falšovali sa i podpisy a to len z toho dôvodu, aby pracovníci získali taký počet a stav tajných spolupracovníkov, ako to prikazoval plán. Správy sa častokrát prifarbovali. Správu o verbovke síce podpísal, avšak nikdy si týchto ľudí neoveroval. Na meno Borský si nepamätá, navrhovateľa vôbec nepozná. Ak mu aj operatívny pracovník predložil kompletný spis, on ho podpísal a išlo to ďalej. Pri predkladaní správy ho mohli oklamať. Nevie si vysvetliť ako je možné, že v správe o verbovke sa spomína Nemecko a kontakty na Nemecko, nakoľko táto oblasť nepatrila do pôsobnosti jeho oddelenia, pretože sa zamerali na Francúzsko a Anglicko.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Obč. zák.).

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa) v platnom znení, Ústav pamäti národa je verejnoprávna ustanovizeň.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o pamäti národa, úlohy zverené ústavu štátom sú najmä:

- a) vykonávať úplné a nestranné hodnotenie doby neslobody, hlavne analyzovať príčiny a spôsob straty slobody, prejavy fašistického a komunistického režimu a ich ideológií, účasť domácich a zahraničných osôb na nich,
- b) sprístupňovať prenasledovaným osobám dokumenty o ich prenasledovaní,
- c) zverejňovať údaje o vykonávateľoch tohto prenasledovania a ich činnosti,
- d) dávať podnety na trestné stíhanie zločinov a trestných činov podľa § 1; spolupracuje pritom s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky,
- e) poskytovať potrebné informácie orgánom verejnej moci,
- f) systematicky zhromažďovať a odborne dokumentačne spracovávať všetky druhy informácií, dokladov a dokumentov vzťahujúcich sa na dobu neslobody,
- g) spolupracovať s obdobnými inštitúciami v Slovenskej republike aj mimo nej, hlavne s archívami, múzeami, knižnicami, pamätníkmi odboja, pamätníkmi koncentračných a pracovných táborov, poskytovať im informácie, bádateľské možnosti a metodickú pomoc a propagovať ich činnosť,
- h) poskytovať verejnosti výsledky svojej činnosti, hlavne zverejňovať a sprístupňovať informácie a iné doklady o dobe neslobody 1939 - 1989 a o činoch a osudoch jednotlivcov, vydávať a šíriť publikácie, poriadať výstavy, semináre, odborné konferencie, diskusné fóra,
- i) propagovať myšlienky slobody a obrany demokracie pred režimami podobnými nacizmu a komunizmu.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o pamäti národa, dokumenty o činnosti bezpečnostných zložiek štátu [§ 2 písm. f) a g)] vo vlastníctve ústavu sú nenahraditeľným svedectvom o historickom období, v ktorom vznikli, a preto ako dôležité pre uchovanie pamäti národa sú jeho kultúrnym dedičstvom.

Podľa § 26 ods. 3 zákona o pamäti národa, ústav nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v odseku 2 sú presné alebo pravdivé.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že návrh je v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal určenia, že je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej ŠtB ako jej agent dôvodný proti odporcovi v I. rade, súd preto návrhu v tejto časti vyhovel a odporcovi v I. rade uložil aj povinnosť zverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke. Návrh navrhovateľa na určenie, že vedome nespupracoval v bývalou Štátnou bezpečnosťou ako jej tajný spolupracovník, ako aj v časti návrhu, ktorým sa domáhal uviesť v registračnom protokole poznámku o súdnom rozhodnutí, súd ako nedôvodný zamietol. Proti odporcovi v II. rade súd návrh zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie v konaní.

Zásah do osobnostných práv fyzickej osoby môže mať podobu buď skutkového tvrdenia (t.j. faktu, ktorého pravdivosť možno objektívne verifikovať) alebo kritiky (tzv. hodnotiacich úsudkov), t.j. názorov, ktoré sú svojou povahou subjektívne - sú výrazom názorov toho, kto ich prednáša a ktorých správnosť teda nie je možné objektívne preukázať).

Zákon poskytuje ochranu proti takýmto zásahom len vtedy, ak ide o zásah neoprávnený. K neoprávnenému zásahu do práva fyzickej osoby na česť a dôstojnosť bezpochyby dôjde nepravdivými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú zároveň objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutej fyzickej osoby.

Dotknutá osoba sa môže domáhať ochrany osobnosti občianskoprávnymi prostriedkami rôznorodého charakteru, najmä sa môže domáhať upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia nepriaznivých následkov neoprávnených zásahov, resp. vzniknutého protiprávneho stavu či poskytnutia primeraného zadosťučinenia. Uvedené prostriedky ochrany osobnosti je možné uplatniť samostatne alebo ich možno kombinovať.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal určenia, že je neoprávnenne evidovaný v registračných protokoloch bývalej štátnej bezpečnosti ako jej agent a určenia, že vedome nespolupracoval s bývalou štátnou bezpečnosťou ako jej tajný spolupracovník.

Súd má za to, že pokiaľ sa navrhovateľ domáhal určenia, že je neoprávnenne evidovaný v materiáloch bývalej štátnej bezpečnosti, má právo domáhať sa súdnej ochrany v podobe žaloby, ktorou by došlo k upusteniu od neoprávnených zásahov. Neobstojí tvrdenie odporcu v I. rade, že Zákon o pamäti národa mu ukladá povinnosť vydať tlačou a na elektronických médiách, prepis evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok štátnej bezpečnosti z rokov 1939 - 1989.

Podľa čl. 19 ods. 1. ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo aby bola zachovaná jeho ľudská dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť a chránené jeho meno. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Je nepochybné, že účelom zákona o pamäti národa je zverejnenie údajov o vykonávateľoch prenasledovania osôb a potlačania politických práv a slobôd prostredníctvom represívnych zložiek totalitného štátu. Z uvedeného však nemožno dôvodiť, že účelom tohto zákona je aj zverejňovanie údajov o osobách, ktoré fakticky boli touto represiou postihnuté tým, že boli neoprávnenne evidované ako spolupracovníci bývalej štátnej bezpečnosti. Zverejnenie mena osoby neoprávnenne evidovanej ako spolupracovník štátnej bezpečnosti v rámci zoznamu týchto spolupracovníkov je bezpochyby spôsobilé citeľne zasiahnuť do osobnej cti postihnutej osoby. Za súčasnej právnej úpravy sa však na tejto evidencii nemôže nič meniť, čo však neznamená, že dotknutej osobe nemôže byť poskytnutá ochrana súdnym rozhodnutím, pokiaľ neoprávnenosť jej evidencie bola preukázaná.

Zároveň treba dodať, že i v prípadoch, kedy k zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dochádza na základe okolností vylučujúcich protiprávnosť (súhlas dotknutej osoby, výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, plnenie zákonom uloženou povinnosťou), zostáva uskutočnený zásah oprávneným iba vtedy, ak sa stal primeraným spôsobom a zároveň nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých treba s ohľadom na zabezpečenie elementárnej úcty a dôstojnosti jej osobnosti za všetkých okolností bezpodmienečne trvať. Takouto okolnosťou je bezpochyby i skutočnosť, že údaj zverejňovaný o fyzickej osobe sa zakladá na pravde.

V prípadoch neoprávnenej evidencie fyzickej osoby vo zväzkoch bývalej štátnej bezpečnosti, je zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby (R 38/1996), už samotná neoprávnená evidencia fyzickej osoby v týchto zväzkoch. Na to, aby došlo k porušeniu osobnostných práv fyzickej osoby teda nie je potrebné ani zverejnenie nepravdivých údajov, stačí, ak sa v konaní preukáže, že fyzická osoba je v registračných protokoloch bývalej ŠtB vedená neoprávnenne, t.j. v rozpore s vtedy platnými

právnymi predpismi upravujúcimi postup pracovníkov bývalej ŠtB pri evidencii a registrácii tajných spolupracovníkov a dôverníkov.

V konaniach na ochranu osobnosti dôkazné bremeno preukázania pravdivosti tvrdených údajov v zásade spočíva na subjekte zásahu, t.j. na tom, kto nepravdivým tvrdením zasiahol do osobnostného práva iného. V prejednávanej veci však Zákon o pamäti národa v ust. § 26 ods. 3 explicitne stanovuje, že Ústav pamäti národa nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok sú presné alebo pravdivé. Ústav pamäti národa iba poskytuje to, čo sa zachovalo v evidenčných materiáloch, avšak nezodpovedá za pravdivosť údajov. Citované zákonné ustanovenie však neznamená, že údajmi obsahnutými v registračných protokoloch nemožno zasiahnuť do osobnostných práv fyzickej osoby, ako sa nesprávne domnieva odporca v I. rade. Citované zákonné ustanovenie znamená, že v prípadnom spore na ochranu osobnosti, dôkazné bremeno nesie ten, kto sa domáha ochrany osobnosti (objekt zásahu), ktorý musí preukázať, že informácia v sprístupnenom zväzku je nepravdivá, pretože so štátnou bezpečnosťou v skutočnosti nespolupracoval, takže jeho evidencia ako spolupracovníka bývalej štátnej bezpečnosti je neoprávnená.

Súd má za to, že v prejednávanej veci bola preukázaná neoprávnenosť evidencie navrhovateľa ako agenta v registračných protokoloch bývalej ŠtB a to z nasledovných dôvodov:

V zmysle Smernice pre prácu s tajnými spolupracovníkmi Československej kontrarozviedky z roku 1972 (ďalej len "Smernica"), spolupracovníkov kontrarozviedky tvorili tajní spolupracovníci a dôverníci (čl. 2 Smernice). Tajným spolupracovníkom bol ten, kto bol vedome získaný k spolupráci pred verejnosťou utajeným a v Smernici stanoveným spôsobom, udržiava s pracovníkmi kontrarozviedky konšpiratívny styk, plní stanovené úlohy, podáva alebo odovzdáva poznatky a informácie alebo poskytuje kontrarozviedke pomoc alebo služby, ktoré je nevyhnutné utajovať (čl. 3 Smernice).

Smernica pritom rozlišovala tri kategórie tajných spolupracovníkov: agent, rezident a držiteľ prepožičaného bytu, pričom ich evidencia bola vedená podľa týchto kategórií (čl. 8 Smernice). Všetky tri kategórie tajných spolupracovníkov si boli vedomé spolupráce s bývalou ŠtB. V prípade agenta rozhodujúcim okamihom, kedy bol agent vedome získaný k spolupráci bol úkon - tzv. "verbovky" resp. viazací akt (čl. 57 Smernice). Pri tomto úkone kandidát podpísal písomný záväzok k spolupráci, postačoval však i ústny súhlas (čl. 59 Smernice), agent bol oboznámený s obsahom a hlavnými zásadami spolupráce, najmä zásadami konšpirácie. Súčasne s ním bola prejednaná najbližšia konkrétna úloha, spôsob jej plnenia a vzájomného styku.

V prejednávanej veci sa viazací akt mal realizovať dňa 5.4.1975 v Mestskej časti Rača, v priestoroch "Gazdovskej vinárne" a to po predchádzajúcom stretnutí navrhovateľa s príslušníkmi bývalej ŠtB v kaviarni "ZORA". Na verbovke sa mal zúčastniť náčelník 2. odd. mjr. Jozef Obuch spolu s operatívnym pracovníkom por. Františkom Šajmírom. Navrhovateľ poprel, že by po stretnutí v kaviarni "ZORA" odišiel spolu s pracovníkmi bývalej ŠtB do Rače. Jeho výpoveď bola potvrdená i výpoveďou svedka Obucha, ktorý uviedol, že nepozná žiadnu osobu, ktorá vystupovala pod tajným krycím menom "REPORTÉR", nič mu nehovorí ani meno Tibor Borský, nepamätá si, že by sa uskutočnilo nejaké stretnutie v Rači tak, ako je to uvedené v správe o priebehu verbovky zo dňa 9.4.1975. Vychádzajúc z uvedeného súd nemal preukázané, že by k úkonu, pri ktorom mal byť navrhovateľ získaný k spolupráci reálne došlo a to aj v nadväznosti na skutočnosti ďalej preukázané.

Z obsahu dôvodovej správy k uloženiu agentúrneho zväzku krycieho mena "REPORTÉR", vypracovanej dňa 5.5.1976, por. Šajmírom (ďalej len "Dôvodová správa"), totižto vyplýva, že "Spočiatku spolupráce "REPORTÉR" podal niekoľko informatívnych správ, avšak náhle a neočakávane ochorel na TBC v dôsledku čoho sa viac ako pol roka nachádzal na liečení v Tatrách, takže styk s menovaným bol prerušený. Po prepustení z liečenia vzhľadom na svoj zdravotný stav prešiel pracovať do redakcie "POPULÁR", čím stratil možnosti plnenia úloh, pre ktoré bol získaný k spolupráci. ... bolo zistené, že choroba "REPORTÉRA" nie je len prechodného rázu ale trvalá, ..." Navrhovateľ súdu predložil potvrdenie MUDr. Evy Lukášovej (č.l. 119), zo dňa 30.11.2005 z obsahu ktorého vyplýva, že zdravotný záznam má vedený od 6.1.1975. Navštevoval nepretržite ambulanciu praktického lekára určenú pre novinárov. V starostlivosti MUDr. Evy Lukášovej je od januára 1990 a podľa dostupnej zdravotnej dokumentácie od januára 1975 nebol liečený na aktívnu tuberkulózu ambulantne ani ústavne. Dôkaz založený navrhovateľom súd považoval za dostatočne preukazujúci a vyvracajúci tvrdenia uvádzané operatívnym pracovníkom Šajmírom v Dôvodovej správe a to vzhľadom na skutočnosť, že ochorenie chorobou TBC, navyše, pokiaľ v zmysle dôvodovej správy malo byť trvalého rázu, nemožno považovať za ochorenie, ktoré by bolo možné utajiť a v zdravotnej dokumentácii navrhovateľa by o ňom nebola žiadna zmienka.

Uvedenie dôvodu ukončenia spolupráce s tajným spolupracovníkom bolo obligatórnou náležitosťou návrhu na ukončenie spolupráce (čl. 134 Smernice), a preto súd preukázanie tohto dôvodu považoval za jedno z rozhodujúcich kritérií pre posúdenie oprávnenosti či neoprávnenosti evidencie navrhovateľa v registračných protokoloch bývalej ŠtB.

Z listinného dôkazu založeného navrhovateľom zo dňa 18.9.1978 - pracovno - politické hodnotenie výtvarného redaktora časopisu POPULÁR (č.l. 119), súd mal preukázané i tvrdenie navrhovateľa, že od 1.10.1975 pracoval v redakcii POPULÁR. Z označeného listinného dôkazu vyplýva, že navrhovateľ pracoval v redakcii mesačníku POPULÁR ako výtvarný redaktor od 1.10.1975, predtým od 1.9.1967 do 30.9.1975 pracoval v redakcii obrázkového týždenníka Svet socializmu.

Preukázanie tejto skutočnosti bolo významné najmä z hľadiska posúdenia hodnovernosti údajov uvedených por. Šajmírom v ďalších častiach Dôvodovej správy, podľa ktorej navrhovateľ mal podať niekoľko informatívnych správ spočiatku spolupráce, avšak náhle a neočakávane ochorel na TBC, v dôsledku čoho sa viac ako pol roka nachádzal na liečení v Tatrách. Podľa samotného por. Šajmíra navrhovateľ prešiel pracovať do redakcie POPULÁR po prepustení z liečenia. V redakcii POPULÁR navrhovateľ pracoval od 1.10.1975. Pokiaľ sa preto navrhovateľ mal pred 1.10.1975 nachádzať na liečení viac ako pol roka, počas ktorého však styk s ním bol prerušený, pričom k spolupráci bol podľa zachovaných zväzkov získaný dňa 9.4.1975, potom údaje zapísané v dôvodovej správe por. Šajmírom, podľa ktorých mal navrhovateľ práve v tomto období podať niekoľko informatívnych správ, nemožno pre ich časovú rozpornosť považovať za pravdivé.

Vzhľadom na uvedené súd dôkaz založený odporcom v I. rade - Návrh plnení komplexných opatrení k previerke TS "REDAKTOR", na osobu Štefan Rosival, ktorý bol získaný zo zločky založenej na Štefana Rosivala, z obsahu ktorého vyplýva, že navrhovateľ, registrovaný pod krycím menom "REPORTÉR" mal plniť určité konkrétne úlohy - preveriť osobu Štefan Rosivala, pričom splnenie tejto úlohy vyplýva z pripojeného záznamu, vyhodnotil ako nevierohodný a vedomú spoluprácu navrhovateľa s bývalou ŠtB nepreukazujúci, a to opätovne z dôvodu vzájomného rozporu medzi skutočnosťami uvádzanými por. Šajmírom v Dôvodovej správe, označeným Návrhom plnení komplexných úloh a záznamom zo dňa 1.12.1975.

K zadaniu úlohy pre navrhovateľa ako agenta v zmysle Návrhu plánu komplexných opatrení malo dôjsť dňa 21.10.1975, k podaniu správy malo dôjsť dňa 28.11.1975. Záznam o podaní správy bol por. Šajmírom vypracovaný dňa 1.12.1975.

Rozpornosť údajov a teda aj ich nevierohodnosť súd vidí v tom, že v časopise POPULÁR navrhovateľ pracoval od 1.10.1975. Podľa Dôvodovej správy spísanej samotným por. Šajmírom do redakcie POPULÁR navrhovateľ prešiel pracovať po prepustení z liečenia a to vzhľadom na svoj zdravotný stav. Tým, že prešiel pracovať do redakcie POPULÁR, t.j. od 1.10.1975, stratil možnosti plnenia úloh, na ktoré bol získaný k spolupráci. Uvedená skutočnosť napokon bola i dôvodom uloženia zväzku navrhovateľa. Pokiaľ preto navrhovateľ stratil možnosti plnenia úloh, na ktoré bol získaný k spolupráci, navyše podľa dôvodovej správy mal podať niekoľko informatívnych správ iba spočiatku spolupráce, t.j. ešte predtým ako ochorel na TBC, potom hodnovernosť záznamu spísaného por. Šajmírom dňa 1.12.1975 nie je ničím podložená.

Vyhodnotiac vykonané dokazovanie jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti súd dospel k záveru, že pri evidovaní navrhovateľa ako agenta v registračných protokoloch bývalej ŠtB došlo k porušeniu právnych predpisov upravujúcich postup pri evidencii a registrácii týchto osôb, a navrhovateľ je v registračných protokoloch bývalej ŠtB vedený neoprávnene, pretože jeho evidencia sa ukázala byť založená na skutkových tvrdeniach, ktoré nie sú pravdivé, resp. sú vzájomne rozporné. Súd preto rozhodol tak, že návrhu v časti, ktorou sa navrhovateľ domáhal určenia, že je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej ŠtB ako jej agent, vyhovel.

V časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal určenia, že vedome nespolupracoval s bývalou ŠtB ako jej tajný spolupracovník súd žalobu zamietol z dôvodu, že v konaní na ochranu osobnosti sa navrhovateľ môže domáhať ochrany len za konania, ktorým došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, resp. za konanie ktoré bolo spôsobilé privodiť mu ujmu na osobnostných právach. Spôsob, akým sa navrhovateľ domáha odstránenia následkov musí zodpovedať obsahu, forme a rozsahu neoprávneného zásahu do osobnostnej hodnoty dotknutej osoby. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal určenia, že vedome nespolupracoval s bývalou ŠtB ako jej tajný spolupracovník, takto formulovaný žalobný návrh nezodpovedá rozsahu, akým bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, nakoľko navrhovateľ sa domáha ochrany vo väčšom rozsahu ako mu prináleží. Ako už bolo uvedené vyššie, Smernica pod pojmom "tajný spolupracovník" rozlišovala tri kategórie spolupracovníkov a to agenta, rezidenta a držiteľa prepožičaného bytu. Navrhovateľ bol v registračných protokoloch vedený ako agent. V kategóriách rezident a držiteľ prepožičaného bytu však nebol evidovaný vôbec.

Rovnako súd zamietol návrh aj v časti, ktorou sa navrhovateľ domáhal, aby odporca v I. rade v registračnom protokole pri jeho mene uviedol poznámku o súdnom rozhodnutí, nakoľko podľa zákona o pamäti národa (§ 8 ods. 3), dokumenty o činnosti bezpečnostných zložiek štátu [§ 2 písm. f) a g)] vo vlastníctve ústavu sú nenahraditeľným svedectvom o historickom období, v ktorom vznikli, a preto ako dôležité pre uchovanie pamäti národa sú jeho kultúrnym dedičstvom. Zachované dokumenty majú archívnu hodnotu a za súčasnej právnej úpravy nemožno na tejto evidencii nič meniť, nemožno do zachovaných materiálov vykonávať akékoľvek úpravy, či poznámky a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná o pôvodný materiál alebo jeho prepis zverejnený na internete.

Pokiaľ ide o posúdenie pasívnej legitímácie odporcov, súd vychádzal z toho, že vlastníkom dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu, ktoré sú predmetom zverejnenia podľa zákona o pamäti národa (§ 8 ods. 3 zákona o pamäti národa) je v súčasnosti Ústav pamäti národa (odporca v I. rade), ktorý jediný má výlučnú možnosť dispozície so zachovanými dokumentmi a v tejto oblasti plní úlohy, ktoré mu boli zverené štátom (§ 8 ods.

1 zákona o pamäti národa). Podľa názoru súdu nie je podstatné, kto bol pôvodným pôvodcom zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, ale skutočnosť, ktorý zo subjektov práva bez ohľadu na to, či ide o štátny orgán alebo verejnoprávnu inštitúciu, zasahuje do osobnostných práv dotknutej osoby v súčasnosti, t.j. ktorý zo subjektov disponuje materiálom, ktorý obsahuje nepravdivé údaje o registrácii dotknutej osoby.

Vychádzajúc z predchádzajúcich záverov, súd návrh proti odporcovi v II. rade z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie zamietol.

O trovách konania navrhovateľa bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, úspešnému navrhovateľovi patrí náhrada trov konania proti neúspešnému odporcovi. Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko mal za to, že úspešnosť v tomto konaní ako celku spočívala v preukázaní neoprávnenosti evidencie navrhovateľa v registračných protokoloch bývalej ŠtB, bez ohľadu na skutočnosť, či navrhovateľovi bolo vyhovené i v iných častiach žalobného návrhu. Trovy konania navrhovateľa pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku 2.000,-Sk a trov právneho zastúpenia 8.668,-Sk za 7 úkonov právnej pomoci (príprava a prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd, vyjadrenie zo dňa 20.10.2005, účasť na pojednávaní dňa 16.11.2005, účasť na pojednávaní dňa 13.2.2006, účasť na pojednávaní súdu dňa 18.10.2006 bez prejednanie veci, účasť na pojednávaní súdu dňa 26.1.2007) 4 x á 1.154,-Sk za úkony právnej pomoci v roku 2005 + 1 x 1.260,-Sk + ¼ zo sumy 1.260,-Sk za úkony právnej pomoci v roku 2006 + 1 x 1.371,-Sk za úkon právnej pomoci v roku 2007, t.j. 7.562,-Sk. Právnomu zástupcovi navrhovateľa ďalej patrí režijný paušál 4 x 150,-Sk + 2 x 164,-Sk + 1 x 178,-Sk, t.j. 1.106,-Sk. Trovy právneho zastúpenia predstavujú celkom 8.668,-Sk. Súd nepriznal právnomu zástupcovi odmenu za úkon právnej pomoci zo dňa 2.12.2005, nakoľko v tomto vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, na ktoré by nepoukázal už na pojednávaní súdu dňa 16.11.2005, či v písomnom vyjadrení zo dňa 20.10.2005. Rovnako súd nepriznal právnomu zástupcovi navrhovateľa odmenu za vyjadrenie zo dňa 3.10. 2005 a za účasť na pojednávaní dňa 28.6.2006, nakoľko vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 3.10.2005 do spisu založené nebolo a pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť dňa 28.6.2006 bolo zrušené. Napokon súd nepriznal právnomu zástupcovi navrhovateľa DPH uplatnenú za poskytnuté služby právnej pomoci, nakoľko právny zástupca navrhovateľa ničím nepreukázal, že by bol platiteľom DPH.

O trovách konania odporcu v II. rade bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému odporcovi v II. rade vzniklo právo na náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi. Nakoľko odporcovi v II. rade žiadne trovy konania nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie, v lehote 15 dní, odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie, podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V Bratislave, 26. januára 2007

JUDr. Ivana Štíftová
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: